

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 45

9. listopadu 2014

Cena: 8 Kč

KNĚŽSTVÍ ČERPÁ SÍLU OD KRISTA, A NIKOLIV ZE SEBE

Rozhovor s bratrem biskupem Filipem Štojdlem

Je obecně vžitá představa, že církevní hodnostáři jsou lidé „v letech“. Zdá se, že jsme se v naší církvi nyní tuto představu rozhodli poněkud poopravit, neboť nedávno zvolení biskupové se rozhodně nedají počítat mezi pokročilé věkem. Na mne osobně nicméně všichni působí jako velice vyzrálé, rozumné osobnosti. Tak i devětatřicetiletý bratr biskup Filip Štojdle – například proto, s jakým zájmem se zabývá otázkami pomoci nemocným, umírajícím. Jak vnímáte, bratře Filipe, Vy sám tento, nyní zřejmě ustupující úzus, tedy provázanost funkcí a věku?

Můj děda říkal, že stáří od blbosti nechrání. Věk sám o sobě ale rozhodující není. Církve by se měla vždycky obracet ke stáří o moudrost a zkušenost a k mladším lidem zase o nasazení a sílu. Pokud člověk získá ve stáří moudrost, církve se k němu bude vždy obracet a nebude k tomu potřebovat žádnou funkci. Podívejte se na bratra Josefa Špaka či bratra

Zdeňka Kučeru. Mohl bych jmenovat ještě desítky dalších. Situace v ČČSH se opravdu změnila. Díky věkovému rozložení je teď mnohem více posílena role patriarchy (pater – otec, arché – počátek), který by měl dokázat naslouchat všem a zároveň silou své autority poradit, otcovsky napomenout a vést k tomu, který je počátek i konec. Výměna generací v naší církvi znamená také to, že potřebujeme více síly, energie a nadšení. Ovšem bez toho, aby vše mělo pravou míru, se nezmění nic. Čím dál silněji pociťuji touhu po tom, aby měla církve i světicí biskupy, tedy biskupy s autoritou ve věcech víry. Mohli by jimi být například emeritní diecézní biskupové. Myslím, že například bratr Štěpán Klásek či můj předchůdce Michael Moc by mohli být naší církvi ještě v mnohém prospěšní i jako světicí biskupové.

Vaši rodiče jsou oba duchovní naší církve. Jak moc pro vás bylo samozřejmě vydat se v jejich šlépějích?

V mnoha ohledech to samozřejmě bylo. V církvi jsem vyrostl. Potkal

jsem se jako kluk s mnoha duchovními snad celé církve. Rád vzpomínám na lidi jako byli Jizbovi, Švehlovi, Valičkovi či biskupa Fialku, Milana Matyáše a mnohé další. Jako husákovská generace jsem prožil se svými rodiči dobu, kdy nás doma navštěvovali estébáci, kdy církve neměla vlastně vůbec nic, a přesto to nějak zázračně fungovalo. Jako kluk jsem ale chtěl být archeologem nebo kaskadérem. A ejhle, v biskupské službě se mi to vlastně splnilo. Ten nejdůležitější impuls ale zatím prozradit nemohu, protože bude součástí knížky, která by měla vyjít na jaře.

„Volba pro mě znamená především přijetí mnohem větší odpovědnosti, než jsem cítil doposud,“ uvedl jste po svém zvolení nejvyšším představitelem plzeňské diecéze naší církve v dubnu r. 2012. Jak jste se s touto skutečností vyrovnal, jak tyto věci vnímáte dnes, po dvou letech?

Díky za připomenutí těchto slov. Po dvou letech bych na těch slovech nezměnil ani čárku. Tenkrát jsem si vzpomněl na své kněžské svěcení.

V noci jsem odešel do kostela, tu stolu, kterou jsem při svěcení dostal, jsem si položil na ramena a lehnul jsem si po starém způsobu před oltář. Ležel jsem tak asi dvě hodiny a modlil se. Když jsem pak chtěl vstát, nešlo to. Bylo to neuvěřitelně těžké.

Poprosil jsem Ježíše, aby mi dal sílu a najednou to šlo mnohem líp. Tu noc si budu pamatovat asi až do konce života. Jako kněz jsem totiž ještě mnohokrát zapomněl, že kněžství čerpá sílu od Krista, a nikoliv ze sebe. Když jsem byl zvolen biskupem, uvědomil jsem si to. I proto jsem hned od začátku usiloval o dílo duchovní obnovy pro nás duchovní, pro laiky a především pro celou naši církve.

Bratře Filipe, jak se Plzeňská diecéze rozhodla naložit s penězi, které obdržela z restitucí?

Na našem jarním shromáždění jsme se rozhodli o rozdělení do tzv. fondů. Jde o to, aby bylo možné kdykoli transparentně ukázat, na co a jak jsou peníze využívány.

Hlavním kritériem tohoto rozdělení bylo především to, abychom investovali „restituční“ prostředky do dědictví církve (tedy do kostelů a far). Jednotlivé farnosti si budou moci požádat o bezúročné půjčky či investiční peníze na rozvoj svých aktivit. Mezi dalšími zde najdeme také sociální fond na pomoc našim členům a charitativní fond na rozvoj sociálních aktivit a diakonie ČČSH.

Pokračování na str. 3

Dlouhá cesta k otevření Sboru Kristova kříže

Náboženská obec Plzeň-východ letos oslavila 20 let od otevření Sboru Kristova kříže.

Postavení kostela předcházela dlouhá a složitá cesta. Při vzniku náboženské obce v Plzni se věřící nejprve scházeli v kostele na Husově ulici 1. Vzhledem k velkému množství věřících se rozdělili na východní a západní sbor podle toku řeky Radbuzy.

NO Plzeň východ se rozhodla postavit kostel tak velký, aby se tam všichni vešli; nechtěla si však brát žádnou půjčku od banky. Začala stírádat peníze a koupila pozemek na Jiráskově náměstí, kde již stál katolický kostel s klášteřem dominikánů. Chtěla mu být hodnotnou „protiváhou“. Členové obce stále spořili, ale přišla 2. sv. válka, během níž o část úspor přišli; po skončení války šetřili dál. Když měli téměř naspořeno, nečekaně přišla měnová reforma s obrovskou devalvací měny. Po několika letech pak nastala bytová krize a na zakoupeném prázdném místě město rozhodlo postavit nevzhledný panelový dům. Jako protihodnotu dostala NO Plzeň-východ rohový činžovní dům. Do té doby se k bohoslužbám shromažďovala na různých místech v Plzni.

V činžovním domě byla také mateřská školka, od které měla NO nájem. V tuto chvíli to byla výhodná situace, ale netrvalo dlouho a vše se změnilo vládními nařízeními, ze kterého plynulo, že objekt, kde je více než 70% státního sektoru, připadne státu.

A tak se znenadání dostala do pozice nájemníků MŠ, které musela platit

nájem. Během 70. let získala NO podnájem kanceláři a služebního bytu na Mikulášském náměstí. Po revoluci v roce 1989 se situace změnila ve prospěch náboženské obce, činžovní dům získala do svého vlastnictví a školka začala platit nájem náboženské obci. Tehdejší farářka Šárka

Matyášová spolu s radou starších nicméně stále přemýšlela o stavbě nového kostela ve vnitrobloku na Mikulášském náměstí. To se podařilo a díky obětavosti věřících i dalších přátel a bankovní půjčky byl kostel 11. září 1994 slavnostně otevřen.

Jiří Chytil

Z promluvy bratra biskupa k výročí otevření sboru

Sestry a bratři. Dnešní den patří k těm radostným. Není jako většina dní, kterým říkáme, že jsou všední. Vaše farářka, žena, která tomuto chrámu zasvětila svůj život, sestra Šárka, patřila k těm křesťanům, kteří se bez zbytečně velkých slov skloní před Kristem a přijmou svůj kříž. Všichni víte, čím si procházela ve svém manželství s naším bratrem Milanem. I on si nesl svůj kříž a byly doby, kdy se církve od nich odvracela a jejich křížem pohrdala, vysmívala se mu a dokonce je za něj odsuzovala. I proto bych rád, aby dnešní den nebyl jen falešným pietním aktem, vzpomínkou na založení sboru a oslavou budovy z cihel. Rád bych, abychom se my všichni dnes sklonili před památkou všech bratrů a sester, kteří svůj kříž donesli až do konce. Děkuji Bohu za sestru Šárku i za bratra Milana. Vážím si jich, protože i přes šrámy a bolest byli ochotni jít až do konce. Vážím si jich mnohem víc než lidí, kteří se vzhlíží ve svých falešných zrcadlech a v nažehleném obleku, se zbožnými grimasami procházejí jako by byli oni spasiteli tohoto světa.

Svatý Lev Veliký říká ve své modlitbě: „Tvůj kříž je zdrojem všeho požehnání, je příčinou všech milostí. Skrzej se věřícím dostává v slabosti síla, v potupě sláva, ve smrti život.“ Modlitba tohoto biskupa je však hluboká tím, že mluví zároveň k člověku. Mluví k sestře Šárce, k bratru Milanovi, k vám, kteří jste dnes přišli do tohoto kostela, k bratru patriarchovi i ke mně. Náš kříž, naše zranění, naše minulost jakkoliv bolestivá může být proměněna Bohem tak, abychom byli uzdraveni a proměněni. Náš kříž může být dokonce nadějí pro druhé, neboť víme, že na naši křížovou cestě nejdeme sami a že potkáváme mnoho Šimonů Arimatejských, kteří nás podírají. Rozhlédněte se kolem sebe a uvidíte je. Jsou to títo lidé. To je pravý význam a posvátné znamení církve. Jdeme společně, a ačkoliv nás není mnoho, kráčíme směrem k ohromnému zástupu těch, které Kristus zachránil.

Přeji vám všem, aby váš sbor byl místem odpočinutí poutníků, azylem pro ty nejmenší a zraněné, útočištěm před nemilosrdným světem, ve kterém žijeme. V milosti svatého Kristova kříže dnes přijměte tedy požehnání pro dny další.

Sbor Kristova kříže v Plzni se sgrafitem Jany Wienerové „Jóbova otázka - Kristova odpověď“

Z počátků plzeňské diecéze

Ustavení diecéze přijal sněm 1.-3. 7. 1950, schválena byla 24. 7. 1950.

Mezi členy přípravného výboru diecéze jmenovanými ústřední radou byli: F. Cochlár (stal se předsedou), duchovní B. Macháček, J. Opršal a laici F. Knot, Ing. J. Pohl a A. Kupka; jako expert byl přizván J. Novotný. Přípravný výbor se ustavil 5. 10. 1950. Za ÚR zde byl přitomen F. Fousek a Ing. E. Rabenstein.

Dne 10. 10. 1950 se konala synoda duchovních z náboženských obcí oddělených z pražské diecéze (17 z tehdejšího kraje Plzeň, 20 z kraje Č. Budějovice a 8 z kraje K. Vary) a navrhla A. Šimšíka za prvního biskupa nové diecéze.

Dne 12. 11. 1950 se konalo ustavující diecézní shromáždění a téhož dne i volební diecézní shromáždění ve školní kapli Nad Hamburkem v Plzni. **3. 12. 1950 při slavnostních bohoslužbách, vysílaných československým rozhlasem, byl biskup Arnošt**

Šimšík slavnostně uveden v úřad.

V roce 1953 byly provedeny rozsáhlé úpravy Sboru Karla Farského v Plzni v Husově ulici a přilehlá farní budova se stala vedle náboženské obce Plzeň-západ domovem také pro biskupa a novou diecézi, jímž je dodnes. Kostel Sboru Karla Farského je původně lutheránský, postavený po tolerančním patentu, otevřený roku 1869 a do správy československé církve přidělen v roce 1945 jako konfiskát.

Diecézi tvořilo 45 obcí. Vedle aktuálního seznamu ve schematismu bychom našli dnes již zaniklé obce Aš, Hluboká n. Vlt., Chříč, Kadaň, Kdyně, Podbořany, Radnice, Suchdol n. Luž., Albrechtice (později sídlo přeneseno do Týna n. Vlt.), Plzeň-Doubravka, Soběslav, Žlutice a Věprty. V prvním desetiletí své existence tedy plzeňská diecéze čítala 50 obcí. Dne 12. 11. 1950 byli v ustavující

Dokončení na str. 3

Nad kalendářem Blahoslav 2015

Kalendář Blahoslav byl v létech ateistického útisku jediným tiskem, jehož vydání státní úřady nepochybnily. Kalendář býval s dychtivostí očekáván a ihned po vydání byl rozebrán. Propojoval a sjednocoval církev jako celek. Mnozí jej chápali i jako vizitku života církve.

V současném tiskovém ruchu kalendář trochu zevšedněl. Někteří pochybují o jeho současném významu. Mezi pokusy o zživotnění patří i usnesení ústřední rady, podle něhož budou kalendář připravovat jednotlivé diecéze.

Pro Husův rok 2015 se ústy svého biskupa Filipa iniciativně přihlásila plzeňská diecéze. Někteří se domnívali, že se obsah bude vázat na lokality, spojené s Husovou osobností a s rozvojem husitství, jež jsou na území plzeňské diecéze. Takový druh regionalismu byl měl své jisté oprávnění. Editor, Filip Štojd, se svými spolupracovníky, zvolil namáhavější a významnější cestu: ukázat Husa a husismus v jeho univerzálním nároku a významu. Tím zároveň vystavil vizitku své církvi, jako uvědomělé, osobité součásti Církve Kristovy. Editor volil odpovídající metodu: pozval jako přispěvatele osobnosti našeho církevního a kulturního života širokého spektra. Uvádím je podle pořadí zařazení jejich příspěvků do kalendáře a bez titulů: Dušan Hejbal, Joel Ruml, Tomáš Butta, Petr Čornej, Olga Nytrová, Martin Jindra, Erazim Kohák, David Tonzar, Martin Chadima, Martin C. Putna, Pavel Pechanec, Pavel Pánek, Juraj J. Dovala, Rudolf Göbel, Milan Balabán, Jiří Prášek, Lukáš Bujna, Václav Čílek, Filip Michael Štojd a autor tohoto zamyšlení nad kalendářem. Poslední slovo má samotný Mistr Jan Hus: Devět zlatých pravidel. Bylo by možné hledat ještě další nebo i jiné osobnosti. Nicméně výsledek editorova snažení je závislý na řadě často nahodilých okolností. Těžiště obsahu je téma jubilejního roku 2015. Editor neopomněl zařadit několik poutavých a čtivých článků „krásné literatury“. I zde prokázal nadhled. Svoji úvahu končím: Nepokládám za slušné, aby jeden z přispěvatelů hodnotil příspěvky svých kolegů v díle. Takové hodnocení nechť učiní jiní. Chci upozornit na univerzalistickou a mobilizující teologickou koncepci editora. Kalendář Blahoslav 2015 je živým a do budoucnosti mířícím činem církve.

Díky, bratře Filipe!

Zdeněk Kučera

HRUŠKA POUTNÍKEM DO JERUZALÉMA 11

Příběhy z putování Ferdinanda Hrušky ze Rytyně v Podkrkonoší do Svaté země koncem 19. stol.

(Pokračování z čísla 43)

Každého roku při své každé pouti, nechal jsem se v Jeruzalémě tetovat. Mám na svém těle šestnáct znaků, že jsem ve Svaté zemi byl. Pokaždé mne to stálo 12 zl. Posledně tam již nebyl ten, jenž v minulých letech mne poznamenával. Ten to dobře uměl. Vždycky si přinesl kalamář s barvou, kterou potíral formu. Pak mi napjatou ruku podvázal a vši silou formu na kůži vtiskl. Načež velikou ocelovou jehlu v barvě namáčel a dle formy, na kůži vytisknuté, do těla píchal a pod kůži barvu vpouštěl. Že mně při tom slzy radostí tekly, já myslím, že žádný pochybovatel nebude. Mnoho krve jsem také z rány při tom ztratil.

Mezi prvními svými cestami, které jsem z Jeruzaléma konal, byla cesta na svatou horu Tábor. Je to hora hodně vysoká a byly tam dva kostely. Veliký jeden řecký a náš katolický – ten byl malý. Tenkrát nahodil se v Jeruzalémě sakristián trutnovský, velice zbožný člověk. Pan ředitel hospice, Costa de Major, měl o nás velikou starost, aby se nám na cestě něco nepříhodilo. Zvláště kuchař z Pilgerhausu nás varoval, že ta cesta je velice nebezpečná. Když jsme jinak nedali, pan ředitel nám dal každému 2 dukáty a na proviantě jsme si nesli vepřové maso, chléb, fíky a 2 láhve vína. Na horu Tábor jsme šťastně došli a zůstali jsme tam přes noc. Na svatě hoře nás rovněž varovali, abychom, chceme-li si život zachovati, počkali ještě do následujícího dne. Já však neměl

žádného stání a řekl jsem „at' se děje vůle Boží“ a šli jsme přece. Měli jsme koupiti škapulíře. Dostali jsme na ně 2 pětifranky a dva zlaté desíťfranky. Pod Táborem viděli jsme plno bud roztroušených a rozházených. Daleko jsme nedošli a s hrůzou jsme poznali, že je zle. Šlo jich proti nám devět, černých jako d'áblů posledních. Všichni roztáhli proti nám ruce a vzkřikli jako zběsilí: „Šavaltess massary“ (dejte peníze) a vrhli se na nás. Nejdřív popadli ranec s proviantem. Ranec se rozlétl a co v něm bylo, za chvíli zmizelo.

Starý Jeruzalém - prodejna klobouků

zelo, jako když to polkne. Nyní chtěli peníze. Já volal „maziš massary“ (tj. že nemáme peněz). Všude nás prohledali, každý šev a každý záhyb u našeho šatu. Já ovšem už z Jeruzaléma byl na vše připraven a dva dukáty, jež jsem od p. ředitele Kosty de Major dostal, jsem si dobře uschoval. Měl jsem chatrné střevice, zvláště na levé noze se již špička počala rozvírat, jako by byla hladová. Pravý střevec byl ještě v pořádku. Já natrhl v levém střeveci nad podešvem a tam milé dukátky uschoval. Hůře bylo s penězi, které

jsem měli na zakoupení škapulířů. Na štěstí nalezl jsem ještě v kapse 2 fíky, malý a veliký. Dva velké stříbrné pětifranky strčil jsem do velkého fíku a zlaté desetifranky do fíku malého. V poslední chvíli dal jsem do úst velký fík, zkoušel jsem, půjde-li dolů. Namáhal jsem se všemocně, až se mi to podařilo. Malé dukátky v malém fíku spolkl jsem lehce jako hrozinky. Tak jsem dravé šelmy oklamal, a když již při nás nic nenašli, pustili nás z rukou. Hůř bylo dále. Šli jsme z ruky do ruky jako mezi dravci, jenže tito druzí zběsilci, nenalézají žádné kořisti, zbili nás do krve zařatými pěstěmi. Byli jsme téměř zničeni, šaty naše proměněny v cáry. Jeden zlosyn chytil mne za pravou nohu a stáhl mi střevec, a když v něm nic nebylo, hodil mi jej zpět se vztekem pod nohy. Trnul jsem hrůzou, jak to dopadne. Ale levý mi nechali. Nezdál se jim býti podezřelý, neboť se již hodně rozvíral a ukazoval na bídu. A tak se nám dělo, až jsme přišli do Tiberias a tam zůstali jsme v klášteře po tři dny a odpočinuli jsme si. Moře či jezero Tiberiatské na 4 hodiny šířky a 6 hodin délky. Voda jeho je čistá jako voda jordánská a pitelná, ale příliš horká a pro teplotu odporná. Na cestě mi ovšem mnoho nadělaly starosti peníze v mých útrobach. Štěstí, že ti zlosynové o nich nevěděli, jistě by mne byli na místě rozpárali. Čtvrtého dne odpoledne, po velikých nesnázích, šťastně jsem se se svými penězi shledal. Od Tiberias hrnul jsem se do Kafarnau, kde jsou jen zříceniny města, pak do Kány Gallilejské, kde je nový chrám a potom na poušť, kde pán Ježíš zástupy pěti chleby nasýtil. Odtud jsme se vrátili do Jeruzaléma.

Pokračování příště

Z kazatelského plánu

Dvacátá druhá neděle po svatém Duchu

Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, Hospodine, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť.

ŽALM 141,2

První čtení z Písma: Ámos 5,18-24

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VII):

2. Aby nás k moudrosti a zralosti vedl a dal nám uvědomit si pravý smysl života, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom správně nakládali s časem, který nám zde na zemi zbývá, a Boží vůli se řídili, modleme se Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Panovníku, Hospodine, tvůj požehnaný Syn přišel do světa, aby zničil d'áblovu dílo a učinil nás tvými dětmi a dědici života věčného. Dej, at' se stále držíme této naděje, abychom byli čistí, jako on je čistý, a stali se mu podobnými v jeho věčném a slavném království. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, at' slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 4,13-18

Evangelium: Matouš 25,1-13

Verše k obětování: Žalm 119,133

Verše k požehnání: Matouš 25,4,6:

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, dej, at' velká milost, kterou jsme přijali ve svátosti večere Páně, napraví vše, co je špatného v našich srdcích a nerozumného v našich myslích! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 29, 31, 67, 75, 83, 113, 153, 160, 181, 312

Nad Písmem

O EKONOMICKY UVAŽUJÍCÍCH DRUŽIČKÁCH

Mt 25,1-13

Toto podobenství na mě vždycky dělalo takový milý dojem. Deset družiček usnulo a nevadilo to. Všichni někdy nemístně usneme. A pak se vzbudily a některé měly dost oleje a jiné ne. Ty co ne, byly neprozřetelné. Měly počítat s tím, že se může něco zadrhnout a mohly využít čas čekání k tomu, aby si pro olej došly. Neudělaly to. Pak přišel ženich a pět družiček zjistilo, že jejich olej nestačí. Tak šly shánět olej. Pak se vrátily a už se nedostaly na svatbu. Tohle mě vždycky u toho podobenství zarazí. Tak nějak to obcházím. A tak se

soustředím na jiné věci, na ty družičky – taková hezká postava, ta družička. A pět z nich ten olej mělo a radovaly se na svatbě. Je třeba být prozívatelný a na vše připravený a dostaneme se na svatbu a bude to všechno prima.

Ale ne. Ta poslední část je ta nejdůležitější. Je to podobenství o limitu. Existuje limit, po kterém už se některé věci spravit nedají. Už je pozdě. Limit je naše smrt. A je to těžké vědomí, to vědomí naší konečnosti ve smyslu možnosti něco ovlivnit. Přijde moment, kdy se dveře na svatbu

zavrou a rozhoduje už jen ženich. My už nemůžeme nic udělat.

Limity jsou ale úžasné. Konečnost života je to, co mu dává grády. Zlato je cenné proto, že je ho omezené množství a není jen tak se k němu dostat, neváli se všude. Proto je prostředkem směny. Ekonomická teorie mluví o efektivní alokaci vzácného

Pane, často spíme za pochodu a myslíme si, že máme věci pod kontrolou. Pak se vzbudíme a jsme vzhůru. Ať jdeme po tvých cestách a poznáme, kdy máme kam odbočit, abychom došli až ke svatebnímu stolu. Amen.

zdroje: musíme si rozmyslet, za co zlato vyměníme. Se životem je to stejné. Jeho dočasnost mu dává cenu, zvyšuje jeho dynamiku. Kdyby nás čekalo dvě stě let, bylo by to rozmělnující. Limity jsou důležité. A je důležité na ně myslet. Je třeba rozvažovat, jak se svým časem naložíme. I čas je v očích ekonomů vzácný zdroj, nejen peníze a zlato. Měl by být takovým i v našich očích. Je to náš čas.

Prozívatelné družičky těm ostatním nemohly dát olej. V textu nejde o olej. Jde o odhodlání vytrvat na

cestě. Počítat s nesnázemi na cestě k Bohu. Bůh přichází, kdy chce a neznamená to, že jde pozdě. Nikdo nemůže jít po cestě k Bohu/s Bohem na základě cizího odhodlání. Na základě víry někoho jiného. Zkušenost s Bohem je vždy osobní.

Dostali jsme tímto podobenstvím varování: Může být pozdě. Počítá se s tím, že usneme. Tak si proboha vezměme olej. Touhu po Bohu, odhodlání na něj čekat, když se nám zdá, že je daleko. Vůli chtít být pro něj připraveni. Dělat, co po nás chce. Když máme pocit,

že nás nebere na vědomí, řekněme mu to. Poslouchá. Poznáme to.

Exegete se shodují, že výzva „bděte“ byla k textu přidána později, že úplně nezapadá, protože všechny družičky usnuly. Jde o to, abychom bděli, když jsme vzhůru. Abychom byli vědomě přítomni ve svých dnech, ve svých životech. Když jsme bděli, spatřujeme stopy Boží přítomnosti, i když to tak často nevypadá. Poznáme, kdy je třeba vzít si olej do foroty. Nejsme na to sami, ale nemáme na to věčnost. Amen. E. S.

Kněžství čerpá sílu...

Dokončení rozhovoru ze str. 1

Další prostředky budeme ještě dlouho zvažovat. Nechceme se dostat pod virtuální tlak a investovat tam, kde je to v přímém rozporu s Biblií. Rozhodně odmítáme investování do zlata, diamantů, exekučních společností a dalších neetických komodit. Víme dobře, že církev bude dlouhou dobu pod drobnohledem a nechceme se zaplést se společnostmi, jejichž kredit je pochybný. Věříme pevně tomu, že investovat se má do toho, co nám tu zanechal naši předci a do rozvoje duchovních programů, misie a podobných věcí. Jinak by se nám mohlo také stát, že za pár let budeme mít v trezorech akcie a zlato, ale v kostelech nebude sedět ani jediný věřící.

Takže není pravda, že chcete prodávat kostely a fary, jak se také říká? (Smích) Trochu mě překvapují tyto „zaručené informace“. Samozřejmě, že to není pravda. Naopak chceme investovat především do našich far a kostelů, což je i rozhodnutí nejvyššího orgánu naší diecéze. Dokonce jsme začali už s hledáním dalších kostelů a nemovitostí ve městech a obcích, kde ještě naše církev nepůsobí. Máme na stole nabídku na odkoupení evangelického sboru v jižních Čechách a hledáme také vhodné místo na Vysočině, kam také naše diecéze zasahuje. Takže opak je pravdou. V případě asi dvou objektů uvažujeme, že bychom je prodali, ale jen proto, abychom třeba o pět kilometrů jinde postavili objekt více vyhovující dnešní poptávce. Jasně ale říkám, že zlaté tele restitucí nás nezachrání před duchovním i fyzickým krachem. Pokud nebude církev prospěšná chudým a nemocným, je tu naprosto zbytečná. Už dva roky bojím s tím, že na mnoha místech jsme jen „formálně“, zatímco o pár metrů dál jsou lidé, kteří nás potřebují.

Církev se podle mého názoru zmenšuje a vy tu hovoříte o jakési poptávce. Není to podle vás protimluv?

Nikoliv. Farní společenství jsou sice menší a někde téměř i zanikají. Na druhé straně je tady ohromná poptávka v sociálních službách, kde máme co nabídnout a také nabízíme. Většina duchovních naší diecéze dnes již běžně slouží bohoslužby v domovech důchodců a dalších sociálních centrech.

Vedle toho působíme ve věznicích v Karlovarském, Plzeňském a Jihočeském kraji. A tento model budeme chtít ještě více rozšířit.

Církev si musí uvědomit své poslání a tím skutečně není prodávání elektriny nebo zlatá horečka. Proto se také budeme soustředit v našich investicích, abychom podpořili především sociální služby a zajistili pokrytí spirituálních potřeb obyvatel našich tří krajů.

Co byste rád na závěr našim čtenářům vzkázal?

Toho je opravdu hodně. Rád bych nejprve všechny vyzval, aby se ve svých diecézích zajímali o dění v církvi a také, aby každým dnem prohlubovali svou víru. Kardinál Mercia říkal, že musíme dávat nejen to, co máme, ale i to, co jsme. A to je problém současné církve. Máme majetky a chceme je i dávat, ale ti co dávají, nemají sami, co nabídnout. Nemůžeme dávat jen z cizího, ale musíme sami nabídnout všechno, co máme, ve prospěch těch nejmenších a nejubožejších. Pokud to nedovedeme, pak přestaneme být církví Kristovou.

Na závěr přeji naší církvi především to, abychom každý den prosili Pána o Lásku. Zlaté řetězy ani barevné štolky nás nezachrání, když nebudeme mít Lásku.

Srdečné díky za rozhovor

Z počátků ...

Pokračování ze str. 1

schůzi zvolení do diecézní rady: místopředseda Alois Kupka z Plzně-západ, zapisovatel J. Novotný – farář z Křemže, zpravodaj DP K. Slunečko – farář z Kralovic, organizační zpravodaj F. Knot z Tábora, okrskový zpravodaj B. Macháček – farář z Chotovin, zpravodaj mládeže J. Opršal – farář z Karlových Varů, sociální zpravodaj B. Ungrová z Plzně, právní referent dr. V. Halouzka z Karlových Varů, finanční referent V. Štrunc z Plzně-západ, stavební referent Ing. J. Pohl z Klatov, školský zpravodaj J. Bosák – farář v Písku a zpravodaj nedělních škol R. Vedl – farář z Tachova. Vedoucím tajemníkem zvolen Z. Roháč – farář z Plzně-východ.

Ve funkci plzeňského biskupa CČS(H) se vystřídal již jmenovaný Arnošt Šimšík (1950-58), Antonín Urban (1958-67), Jaroslav Fialka (1968-88), Milan Semilský (1988-98), Michael Moc (1998-

2012) a současný biskup Filip Štojdl. A na závěr ještě jedna kuriozita. Plzeňská diecéze je v CČSH spolu s brněnskou ze všech českých diecézí nejmladší, ale zároveň je o čtyřicet let starší než plzeňská diecéze římskokatolická, která vznikla až po sametové revoluci.

Zpracovali:

**Václav Jiřinec,
Tomáš Procházka**

Osvobození města Plzeň - v pozadí kostel, jenž naše církev po válce získala

Kdo by to byl býval řekl, že dílo diakonického zařízení Domeček v Trhových Svinech, které v roce 1992 začala Marie Heřmanová doslova na koleně, ale hlavně na kolenou, do svých obětavých rukou převzala Anička Hudská a zdvojnásobil Karel Filip, vyroste do takových rozměrů!

Uvědomila jsem si to při nedávné návštěvě z Izraele. To bylo tak: od sestry Ludmily Hallerové vzešel nápad, že by bylo dobré udělat něco užitečného pro izraelské děti, které jsou omezeny, a hlavně ohrožovány útoky postihujícími jejich území. Které nemohou prožít prázdniny tak, jak je prožívají naše děti a vnoučata. A tak, po dohodě s organizací ICEJ rozeslala do církví a organizací prosbu, abychom alespoň pár desítkám dětí umožnili strávit část prázdnin v České republice. Bylo pro ně potřeba zajistit ubytování, stravování a program. Během následujících dnů přišla řada nabídek soukromých osob, které se chtěly o děti postarat. Nakonec ale ICEJ dala přednost variantě, při které by celá skupina zůstala pohromadě, a takovou možnost nabídl právě Domeček.

Ne, že by měl ubytovací kapacitu pro 25 lidí, ale měl lidi ochotné věnovat se tomuto úkolu a ředitel Karel Zettel věděl, jak na to. Už v době, kdy nebylo jasné, kde budou děti ve věku 15-17 let ubytovány, zorganizoval

sbíрку peněz, které měly pokrýt náklady s tím spojené. Volné ubytovací zařízení se pak našlo v malé vesničce poblíž města Borovany. Děti nebo spíš mládež podnikaly výlety a dokázaly se radovat především z bezpečí, které prožívaly. Upřímně se radovaly i z dešťových přeháněk, které je zastihly v Českém Krumlově. V Izraeli je dešť vzácný, často o něj Hospodina úpěnlivě prosí, tak nač se před ním schovávat! To vše byl dlouhý úvod k tomu, co vám chci především sdělit. Při jednom z večerů jsme totiž promítali prezentaci činnosti Domečku a byl to, věřte, obsáhlý výčet činností: ergoterapeutická dílna, chráněná dílna, humanitární středisko, které zahrnuje šatník pro potřebné a potravinovou banku, nízkoprahové zaří-

Buškův Hamr

zevýchodněnými mladými lidmi. A tím vším výčet činností nekončí. Už je to dva roky, kdy Domeček vyhrál konkurs na spravování technické památky Buškův hamr – kovářského stavení posazeného do krásné přírody. Byly mu svěřeny průvodcovské a všechny další služby s tím spojené. Na nově pořízeném pódiu se během léta uskutečnilo několik koncertů a divadelních představení, proběhly tu Kovářské dny, Dny mezu, Dětský den...

Domeček provozuje v Českých Budějovicích obchůdek s vlastní keramikou a zajišťuje občerstvení v základní škole. Aktivita jako jsou ty poslední, stejně jako šatník, který v některých dnech funguje jako secondhand, i provozování Buškova hamru jsou činnosti výdělečné, a to

na v průčelí malá věžička a ještě později byla vystavěna velká věž se zvony – proto bylo nutno zesílit kůr litinovými sloupy. Taktéž byla přistavěna pravá menší část budovy.

První otevření neboli posvěcení kostela se stalo 8. září 1869.

Od třicátých let 20. století neměl kostel vlastního duchovního; byl administrován z Chebu. Úbytek německých věřících přetrval až do konce II. světové války. Během osvobození Plzně americkou armádou byl kostel vážně poškozen. Avšak již 6. 5. 1945 byl přidělen Církvi československé Revolučním národním výborem v Plzni. Zásahu na tom měl důstojník čs. armády a člen církve Jindřich Krejčík. Již 13. května tu konal bohoslužby zastupce faráře Jaroslav Fiedler.

V r. 1958 bylo rozhodnuto o předání přilehlé budovy, která tak začala sloužit jak náboženské obci, tak v roce

vyvolává u některých lidí otázku, zda je to tak správné. Z čeho ale platit neziskové aktivity, které výdělečné nejsou a ani být nemají než z výnosu těch výdělečných? Domeček už nyní funguje jako sociální firma tak, jak je to běžné u diakonií v západních zemích.

Ale zpět k návštěvě z Izraele: na plátně se střídaly fotografie zachycující pracovníky i uživatele služeb Domečku a já jsem si začala tak nějak více uvědomovat, o jak velké dílo pod hlavičkou CČSH v Trhových Svinech se jedná! Vnímali to

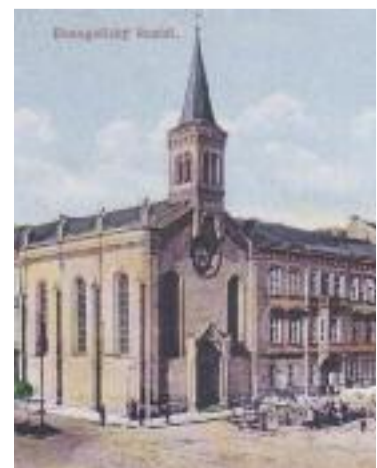
tak i mladí lidé z Izraele, kteří začali tleskat, kdykoliv byla zmínka o tom, že Domeček někomu pomáhá.

Na díle Domečku se už několik let nepodílí jenom naše církev, ale složení pracovníků je vpravdě ekumenické (Cesta života, Církev bratrská, katolíci, Apoštolská církev). Dobrá pověst z poctivě a profesionálně odvedené služby jde však především na konto církve naší.

Diakonický dům CČSH v Trhových Svinech je zakotven v Bohu a je nesen modlitbami křesťanů. A to je důležité. To, co začalo tak nenápadně, vyrostlo v košatý a užitečný strom a díky za to patří především Bohu, který tomuto dílu žehná. Vždyť nejdůležitější není ten, kdo zasel ani ten, kdo zalévá, ale Bůh, který dává vzrůst! **Ludmila Šimonová**

1950 nově konstituované plzeňské diecézi. A slouží jim dodnes. Drobné úpravy tympanonu poukazují na typ československé církve husitské. Jméno dnes kostel nese po prvním patriarchovi Dr. Karlu Farském, který jako katolický kněz právě v Plzni působil.

(Dle textu Miroslava Palčoviče)

ZPRÁVY

Výročí svěcení

V těchto dnech si s našim bratrem farářem Mgr. Danielem Majerem připomínáme 25. výročí jeho kněžského svěcení. Chceme mu při této příležitosti upřímně poděkovat za jeho věrnou a láskyplnou službu v naší náboženské obci a nejen v ní a popřát mu do dalších let služby Boží blízkost a požehnání.

rst NO Praha-Vinohrady

Bohoslužba ve Vratimově

Sluncem zalitý sbor, členové náboženské obce i hosté byli 19. října svědky slavnostní bohoslužby k 90. výročí Husova sboru ve Vratimově, sloužené ses. farářkou Irenou Čmerdovou za účasti vratimovského faráře bratra Marka Pokorného a bratra faráře Lumíra Čmerdy. Obhacením slavnostního setkání byla návštěva emeritní olomoucké biskupky a bývalé vratimovské farářky sestry Jany Šilerové.

rst

Upozornění na publikaci

Blahoslavení, kteří sřezí právo a spravedlnost v každé době.

To je latinsky napsáno na stuhách, jimiž jsou duchovní službou Armády ČR dekorovány i bojové prapory útvarů 7. mechanizované brigády. O historii a současnosti této brigády AČR s čestným názvem „Dukelská“ právě vyšla obsáhlá publikace. Její autoři plk. PhDr. Eduard Stehlík, MBA, a Martin Vaňourek usilovali o to, aby ji vydali ještě před Dnem válečných veteránů 11. listopadu, a to se také podařilo. Recenzi této práce z pera J. Kejře přineseme v dalším čísle našeho časopisu. **red**

Nový nástěnný kalendář Nazaretu Broučci v prodeji

Je zajímavý tím, že každý exemplář je originál a obsahuje i obálku s překvapením. Každý dvacíť kalendář vyhrává keramickou lucernu z produkce našeho keramického kroužku pro děti. Cena kalendáře je 150 Kč. V případě zájmu je možno

kalendáře objednat na e-mailové adrese našeho obchodu: nazaretdilna@seznam.cz

Požehnané výročí

„Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu. Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrání tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost. Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody a zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má...“

(Ž 92, 2-3.14-16)

Slovy 92. žalmu a s modlitbou chvály, díkůvzdání i s prosbou o Boží požehnání, zdraví a vedení Ducha svatého jsme uvedli milou narozeninovou oslavu v bytě naší sestry Libušky Orságové z náboženské obce Třebíč při příležitosti jejich 93. narozenin, které z Boží milostí oslavila 7. října.

Sestra Libuška se narodila v Košicích na Slovensku, pak v roce 1939 se přistěhovala na Moravu.

Celý svůj umělecky plodný život pracovala jako hudební pedagožka v ZUŠ v Třebíči. Všichni si ji pamatují jako milou, laskavou a trpělivou

„paní učitelku“. Sestra Libuška se stále aktivně zajímá o dění v naší církvi a žije se svou náboženskou obcí, účastní se bohoslužeb a biblických hodin a přitom je nejstarší členkou naší obce.

Těšíme se z její přítomnosti mezi námi, a jsme Bohu vděční za lásku a dobrotu, kterou obdarovává

všechny kolem sebe; vděční za její životní moudrost a příklad neochvějné víry, lásky a naděje.

Ján Brian Kenneth Lauko

Koncerty u sv. Mikuláše

- 11. 11. - 17 hodin
Händel, Mozart, Telemann, Bach
M. Hanzal - varhany,
F. Bilek - trubka
- 12. 11. - 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus - varhany,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- 13. 11. - 17 hodin
Telemann, Bach, Marais, Händel
J. Popelka - varhany,
M. Lopuchovský - flétna
- 14. 11. - 17 hodin
Dvořák, Bach, Vivaldi, Buxtehude
M. Šestáková - varhany,
A. Vršínská - mezzosoprán
- 14. 11. - 20 hodin
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi Orchestra Praga
- 15. 11. - 17 hodin
Bach, Telemann, Mozart, Franck
Z. Němečková - varhany,
P. Příbýl - viola
- 15. 11. - 20 hodin
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi Orchestra Praga
- 16. 11. - 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Caccini
Canto Corno e Organo

Dobré dílo Nazaretu

Když jsem dopsala obdivný článek o Domečku, bylo mi, jako kdybych pochválila jenom jedno ze dvou dětí a svítlo mi, že to tak nemohu nechat, že by to bylo nespravedlivé. Je sice pravda, že ředitel Karel Filip sám průběžně o dění v Nazaretu do ČZ píše, ale nejsou to články sebechválicí, protože samozřejmě ani jemu nevoní. Já to ale, jako předsedkyně střediskové rady udělat můžu, protože i když obě zařízení vznikla na území mé náboženské obce, nemám na jejich úspěchu žádnou zásluhu.

Tak tedy Diakonické zařízení Nazaret Borovany neexpandovalo tak výrazně co do počtu činností jako Domeček, ale objem toho, co je jeho hlavní náplní – výroba keramiky a textilních výrobků, zmnohonásobil. Jen pro srovnání, zatímco Domeček v loňském roce vyrobil a prodal vlastní výrobky v hodnotě 344 000 Kč, u Nazaretu to udělalo částku 1.414.306 Kč. Je to obdivuhodné, když vezmeme v úvahu tu skutečnost, že část zaměstnanců tvoří lidé, kteří jsou nevidomí, upoutaní na vozíček nebo i jinak handicapovaní. To nejdůležitější ale na úspěchu Nazaretu nejsou tržby ale skutečnost, že tito lidé nemusí sedět doma, ale mohou dělat užitečné a krásné věci, které dělají druhým radost...

Sociálně terapeutická dílna neboli léčba prací, tvoří jednu část činnosti Nazaretu, další pak je chráněná keramická dílna, kde pracují lidé už ne tak znevýhodnění, na které už jsou uplatňovány vyšší nároky na výkonnost. Patříte-li mezi ty, kteří se rádi zdobí věcmi, které nikdo jiný nemá, můžete také navštívit chráněnou textilní dílnu, která je zároveň i obchodem a sídlí v Trhových Svinech. Pro většinu z vás je to pravděpodobně trochu z ruky a tak si jejich trička, vyšívané kabelky, ale polštářky a tkané koberce můžete najít a zakoupit v internetovém obchodu www.fleur.cz.

Dílny, kanceláře i prostory Ateliéru pronajímá město Borovany velkoryse za symbolickou cenu 20 Kč ročně a nazaretští to obyvatelům vracejí alespoň tak, že pro ně pořádají různé volnočasové aktivity, především rukodělné kurzy. Např.: košíkářský kurz, malování voskem, kurz tvorby figurek z kukuřičného šustí nebo těsta. Ovšem, nejoblíbenější a nejnavštěvovanější je kurz keramický.

V přízemí Nazaretu je poměrně velká společenská místnost, a tak jsou několikrát během roku zváni milovníci hudby na koncerty různého druhu nebo děti na divadelní představení. Divadelní kus ale nacvičili i sami zaměstnanci s klienty denního centra a sociálně terapeutické dílny a vydali se s ním i do světa. Napadlo by vás, že nevidomí lidé se mohou zhostit i tak náročného úkolu jako je tanec? Soubor Kukačky se pustil do nácivku latinskoamerických tanců a s úspěchem se zhostil i předtančení na plesu, který každoročně pořádá Domeček.

Mnozí z vás si možná pravidelně objednávejte nástěnný kalendář Nazaretu. Jeden z nich v minulých letech zdobily obrázky malované nohou nebo ústy. Magda, která je takto maluje, protože nemá ruce, k němu navíc napsala i text složený z úryvků knihy Babička od Boženy Němcové. Na vydání nového kalendáře se vždycky my, příznivci Nazaretu, těšíme a je krásné, že se nelíbí jenom nám, ale i odborné komisi, která každoročně vybírá a vyhodnocuje nejpovedenější kalendář. Je to soutěž, která je otevřena všem zájemcům a účastní se jí především komerční a na nákladech nešetřící firmy. Nazaret se jí zúčastnil sedmkrát, z toho čtyřikrát se ocitl na nejvyšších příčkách – na prvním, druhém a třetím místě. Letos se těšíme nejen na nástěnný, ale i stolní kalendář, který nám každý týden připomene jednu z básní J. V. Sládka.

Jak vidíte aktivit je za celý rok dost, ale stále ještě to není všechno, v myslí se mi vynořují další akce, které nemohu opominout: např. „Kaplíčky“, při kterých dobrovolníci zušlechťují letité stavby v okolí hory Klet'. Někde zhotoví lavičku pro spočinutí, jinde jenom kolem ní posečou trávu nebo ji ozdobí lučními květinami. Inspirací jim bylo počínání herce Josefa Kemra, kterému také vzhled kaplíček ležel na srdci a o prázdninách jim věnoval podobnou péči.

Dalším důležitým prázdninovým počinem je „Putování s oslem“, což je putování s vozíčkáři nebo nevidomými lidmi po jihočeské krajině. Slovo osel pak je termín pro naše různě vzdorovitá a tvrdohlavá těla, která nás, někoho více, někoho méně, nechtějí poslouchat a my se je snažíme přesvědčit, aby se snažila a dělala alespoň to, co ještě mohou.

Některí z vás jste možná zaznamenali v ČZ výzvu, která se týkala vyhlášení konkurzu na obsazení ředitele Diakonického zařízení Nazaret.

Bratr Karel Filip je na prahu důchodového věku a chce předat dílo, které v tomto případě začal opravdu od nuly a vybuodoval s Boží pomocí s velkým nasazením a obětavostí do nebyvalých rozměrů. Odejde pracovat na jiné místo v církvi a je tak trochu zklamán z toho, že diakonická práce, která dělá církvi dobré jméno ve světě, nemá deklarovanu větší, především finanční podporu než před získáním restitucí. Přesto věří, že diakonie k dílu církve patří a že v příštích letech obstojí a bude dál přinášet naději do život handicapovaných lidí. Co si o tom myslíte vy?

Lída Šimonová

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O DESETI DRUŽIČKÁCH

Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. (D)
Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. (Á)
Uprostřed noci se rozlehl křik: (T)
„Amen, pravím vám, neznám vás!“ (U)
„Jděte raději ke kupcům a kupte si!“ (I)
Deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. (N)
Tu řekly ty pošetilé rozumným: (E)
„Ženich je tu, jděte mu naproti!“ (E)
Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. (E)
Které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. (O)
Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly si s sebou olej. (Z)
Ale rozumné odpověděly: (A)
„Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“ (N)
Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. (N)
Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich. (H)
Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: (D)
„Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám.“ (N)
Ale on odpověděl: (N)
„Pane, pane, otevři nám!“ (I)

Řešení z minulého čísla: celý Zákon

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9
Předplatné: F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

